

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Асеновград, 12.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Г. Шейтанов

при участието на секретаря Мария Ил. Ацалова
като разгледа докладваното от Иван Г. Шейтанов Административно
наказателно дело № 20225310200218 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е НП №16-003297/11.11.2021г., издадено от Директора на Дирекция
„Инспекция по труда” Пловдив, с което на дружество *** ЕООД, ЕИК *** със
седалище и адрес на управление ***, с управител Й. П. П., на основание чл.416, ал.5
вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда е наложена „ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ” в
размер на 2000 (две хиляди) лева, за нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса
на труда.

Управителят на *** ЕООД не се явява лично в съдебно заседание. С
подадената писмената жалба, по същество моли обжалваното НП да бъде отменено,
като незаконосъобразно и издадено в нарушение на материалния и процесуалния
закон. Претендират за заплащане на направените по делото разноски.

Сходно становище изразява в съдебно заседание и адв. П. П., упълномощен
като повереник на дружеството жалбоподател. Той е становище, че обжалваното НП
следва да се отмени поради недоказаност и поради допуснати процесуални нарушения
в хода на административнонаказателното производство.

Въззиваемата страна е на становище, че наказателното постановление е
правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.
Претендират за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за
установено следното:

На 10.08.2021г., около обяд е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пловдив в ресторант „Водопада“ намиращ се в с.Бачково, обл.Пловдивска. Заведението се стопанисвало от *** ЕООД с управител Й. П. П.. По време на проверката се установило, че заведението е в работен режим като, освен външната открита част, където били масите за клиенти имало и закрыта част, където се намирала кухнята и двата бара. Проверяващите констатирали, че външната част се обслужвала от сервитьори. При влизането на проверяващите в закрытата част, те установили, че на всеки един от двата бара имало по един работещ барман, като съответно, работници имало и в кухненската част. В кухнята била установена и управителката на дружеството, като при легитимирането на проверяващите, част от работещите в кухнята напуснали обекта през намиращата се там задна врата. С изключение на избягалите, на всички останали установени в обекта работещи, били издадени за попълване декларации по чл.399 вр. чл.402 и сл. от КТ и чл. 39 и чл.40 от АПК. Такива декларации били предоставени и на лицата В. К. С. и В.Л.Г., тъй като всеки един от тях бил установен да работи зад съответния бар в закрытата част на обекта. От попълнената от В. К. С. саморъчно декларация се установило, че той работи, като барман. В същата освен данните на работодателя и обекта, той отразил и личните си данни, длъжността си, работното време и възнаграждението, като отбелязал, че няма сключени трудов или граждански договор. На управителя на фирмата, стопанисваща обекта била връчена призовка по чл.45, ал.1 от АПК, за явяване на 13.08.2021г. с оглед представяне на допълнителни документи с оглед приключване на проверката. Посочения в призовката срок не бил спазен, като съответно поисканите допълнително документи не били предоставени на указаната дата. На 25.08.2021г. в ДИТ Пловдив се явил св. А. Г. Д., управител на „Финарт“ ЕООД, което дружество обслужвало счетоводно *** ЕООД. Същия представил пълномощно, както и писмени обяснения с които декларирал, че към тази дата, пет от посочените от негов декларацията лица, между които В. К. С. и В.Л.Г. нямат сключен трудов договор с *** ЕООД. Предвид установеното в хода на проверката, то проверяващите счели, че на 10.08.2021г. / деня на проверката в ресторант „Водопада“ / *** ЕООД като работодател е приел на работа общо пет лица, между които В. К. С. и В.Л.Г., без да са сключени с никое от тях трудов договор в писмена форма. Във връзка с това били съставени общо пет АУАН-а. По отношение на лицето В. К. С., проверяващите заключили, че е налице нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от КТ. За същото спрямо *** ЕООД бил съставен в присъствие на св. А. Д. АУАН №16-003297/25.08.2022г. връчен му срещу подпис. Въз основа на този акт, било издадено и обжалваното НП.

Отразената в АУАН и НП фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства и от показанията на свидетелите Б. С. К. и А. Г. Д., както и частично от показанията на свидетелите Г. А. П. и В. К. С..

Разгледана по същество, ведно с направените възражения от страна на

повереника, съдът намира жалбата за допустима, но за неоснователна.

По отношение на възражението за допуснати нарушения на процесуалните правила свързани с неспазване на разпоредите на чл.40, ал.1 и чл. 43, ал.1 от ЗАНН, то съдът намира същото за неоснователно. Анализа на събраните по делото доказателства, води до извода, че по отношение на съставения АУАН, въз основа на който е било издадено и обжалваното НП следва да намери приложение текста на чл.416, ал.3 от КТ. В същата норма е предвиден особен ред, който се прилага при установяване на нарушенията, издаване, обжалване и изпълнение на наказателните постановления по този кодекс. В същия са записани особен ред правила на връчване на съставени АУАН, а именно визираните в нормата на чл. 416, ал.3 от КТ, какъвто е и настоящият случай. Доколкото акта е бил съставен и връчен надлежно на упълномощено от управителя на санкционираното дружество лице, то съдът намира, че изискванията на чл.416, ал.3 от КТ са били спазени. В действителност в хода на делото по същество, се прави и възражение, че св. А. Г. Д., който е присъствал при съставяне на АУАН и на когото е бил връчен препис от акта, не е разполагал с необходимата представителна власт. Разгледано по същество обаче, това възражение също се явява неоснователно. От съдържанието на намиращото се към адм.наказателната преписка нотариално заверено на 30.03.2021г. пълномощно, се установява, че наред с правомощията да извършва фактически и правни действия, дадените му от управителя на *** ЕООД, пълномощника А. Д. е имал съответните пълномощия да представлява търговеца пред „всички физически и юридически лица, държавни и общински органи”. Освен това пълномощника е имал съответните пълномощия да получава и подписва „актове за административни нарушения по смисъла на ЗАНН”. При положение, че на лицето са предоставени правомощия да получава и подписва документи изготвени от държавни органи, какъвто е Дирекция “Инспекция по труда”, не следва извод, че актът е връчен на лице без представителна власт, а от там и до неспазване на специалната норма на чл.416, ал.3 от КТ.

Наведените в жалбата твърдения за допуснати нарушения по чл.40, ал.2 от ЗАНН, във връзка с това, че дружеството нарушител не са били поканени надлежно за съставяне на АУАН се явяват също неоснователни. Текста на чл.40, ал.2 от ЗАНН регламентира правилата за съставяне на акт в отсъствие на известния вече нарушител, като хипотезите са две: първата е ако не може да се намери, а втората ако след покана не се яви за съставяне на акта. Доколкото по делото е безспорно установено, че св.А. Д. е бил надлежно упълномощен от страна на управителя на *** ЕООД да представлява дружеството, като съответно той се е явил на 25.08.2021г. в ДИТ Пловдив, в присъствие и срещу подписа на който е бил съставен и АУАН, то е явно, че нито една от двете хипотези на чл.40, ал.2 от ЗАНН не може да намери приложение. Освен това, няма как да не се отбележи и факта, че в дадения на нарушителя 3-дневен срок /сега вече седмодневен/ по чл. 44, ал.1 от ЗАНН , от страна на същия не са постъпили

каквито и да е възражения, включително и такива за нарушения по чл. 40 и сл. и чл.42 и сл. от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства в действителност се установява, че описаното в обжалваното НП нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда, а именно това, че на 10.08.2021г. работодателя в лицето на *** ЕООД е приел на работа в стопанисвания от търговеца ресторант „Водопада”, като барман В. К. С., без да е сключен с него трудов договор в писмена форма. Безспорно е това, че на 10.08.2021г. , В. К. С. е полагал труд, като работник, в стопанисвания от *** ЕООД обект ресторант „Водопада” в с. Бачково, обл. Пловдивска, като това е ставало срещу възнаграждение и по определено работно време. Установи се и това, че с работника не е имало сключен валиден трудов договор в писмена форма. Наведените твърдения от страна на повереника на дружеството жалбоподател, че В. С. се намирал в обекта само с цел да помогне, тъй като колежката му била отсъствала този ден съдът намира за неоснователни и за недоказани. Дори условно да се приеме, че барманката е отсъствала по някаква основателна причина, то няма как да се оправдае присъствието и то на двама заместващи я бармани в лицето на В.Л.Г. и В. К. С.. При наличие на два работещи бара и наведените твърдения за отсъстващия един барман, то за работодателят очевидно е възникнала необходимостта от допълнителен персонал. Чрез установените в хода на проверката и работещи в качества на бармани, явно работодателят е обезпечил тези свои нужди. Твърдението на защитата, че по време на проверката В. К. С. и В.Л.Г. съвсем случайно са оказали в работещото заведение, очевидно противоречи на обективната истина. Явно, че на 10.08.2021г. и двамата бармани са били установени да полагат труд, каквато е констатацията на проверяващите от ДИТ Пловдив. По отношение на това обстоятелство съдът не кредитира показанията на св. Г. П., като отчете, че същия е във фактическо съжителство с управителката на *** ЕООД, което обстоятелство го прави заинтересованост от изхода на делото. В тази им част съдът не кредитира и показанията на св. В. К. С., като отчете, че същия е дългогодишен работник в ресторант „Водопада”, чието стопанисване, като обект, има връзка с управляваните от св. Г. П. дружества. Това обстоятелство прави и св. В. К. С. заинтересован от изхода на делото.

По делото не се представени доказателства опровергаващи изводи на АНО, а и на съда относно наличието на нарушението по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда. Съгласно текста на чл.1, ал.2 от КТ, който е императивен, във всички случаи отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, като е недопустимо те да се уреждат с друг вид договори, какъвто в случая се явява представения граждански договор. Безспорно описаното в АУАН и НП нарушение било налице, тъй като работника В. К. С. е полагал труд по трудово правоотношение без наличие на сключен трудов договор. Съгласно разпоредбата на чл.

63, ал. 1 от КТ, работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Ал. 2 на същия текст предвижда, че работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. В случая, жалбоподателя не е изпълнил тези си задължения.

По отношение на наложената имуществена санкция, съдът намира, че същата се явява напълно съобразена с разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН, като при определянето ѝ АНО е взел предвид всички обстоятелства и това, че нарушението не било първо такова за обекта, а освен това по време на неговото констатиране са били установени още четири нарушения по КТ за които са били съставени други актове. В чл.414, ал.3 от КТ е предвидено, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2 от КТ, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице- с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Очевидно е, че АНО е определил санкцията за ЕООД в размер малко над минимума предвиден в закона. Съдът намира, че все пак макар и да е налице възможност за намаляване размера на тази санкция, то същата не следва да променя. От една страна липсва искане в тази насока. От друга страна следва да се отбележи, че освен установените в хода на проверката общо пет работника по отношение на които са били констатирани нарушения по КТ, то от кухнята на обекта са избягали още няколко работника, като по този начин проверката спрямо тях е била осуетена. На последно място, следва да се отбележи и това, че от страна на ръководството на дружеството жалбоподател не са отчели своя пропуск свързан с нарушението спрямо В. К. С., като въпреки наличната опция, след неговото констатиране, с работничката не е бил сключен писмен трудов договор. В този смисъл съдът е на становище, че размера на наложената имуществена санкция следва да бъде потвърден изцяло.

При служебната проверка на обжалваното НП, не се установи наличието на съществени процесуални нарушения при издаването му, налагащи неговата отмяна, като всички наведени в жалбата възражения се явяват неоснователни. Доколкото съдът прие жалбата против обжалваното НП за допустима, то не следва да се излагат мотиви относно възражението за ненадлежно връчване на обжалваното НП.

При този изход на делото основателно се явява искането на ответника за присъждане на основание чл.63д,ал.3 от ЗАНН на възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Предвид липсата на изрична уредба в АПК, същото е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Според последната разпоредба, по административни дела възнаграждението за една

инстанция е от 80 до 120 лв. Съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК конкретния размер по всеки спор се определя от съда. В случая казусът не се отличава с не особена фактическа и правна сложност. За това съдът счита, че присъждането на по-голямо юрисконсултско възнаграждение от минимално предвиденото в чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ не би било обосновано. Така, съобразно фактическата и правната сложност на делото съдът счита, че на ответника се следва възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита в размер на 80 лева на основание чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Посочената сума следва да се присъди в полза на Изпълнителна Агенция “Главна Инспекция по труда”, доколкото последната е юридическото лице - второстепенен разпоредител с бюджетни кредити към министъра на труда и социалната политика на бюджетна издръжка, към което принадлежи ДИТ гр. Пловдив.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП №16-003297/11.11.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” Пловдив, с което на дружество *** ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, с управител Й. П. П., на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда е наложена „ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ” в размер на 2000 (две хиляди) лева, за нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА *** ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, с управител Й. П. П. да заплати на Изпълнителна Агенция “Главна Инспекция по труда”- гр. София сумата от 80.00 / осемдесет / лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14 дневен срок от съобщаването му на страните, пред Административен съд Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателнопроцесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____